

Dødens Brud

Et gribende Skuespil
om Kærlighed.

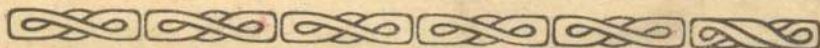

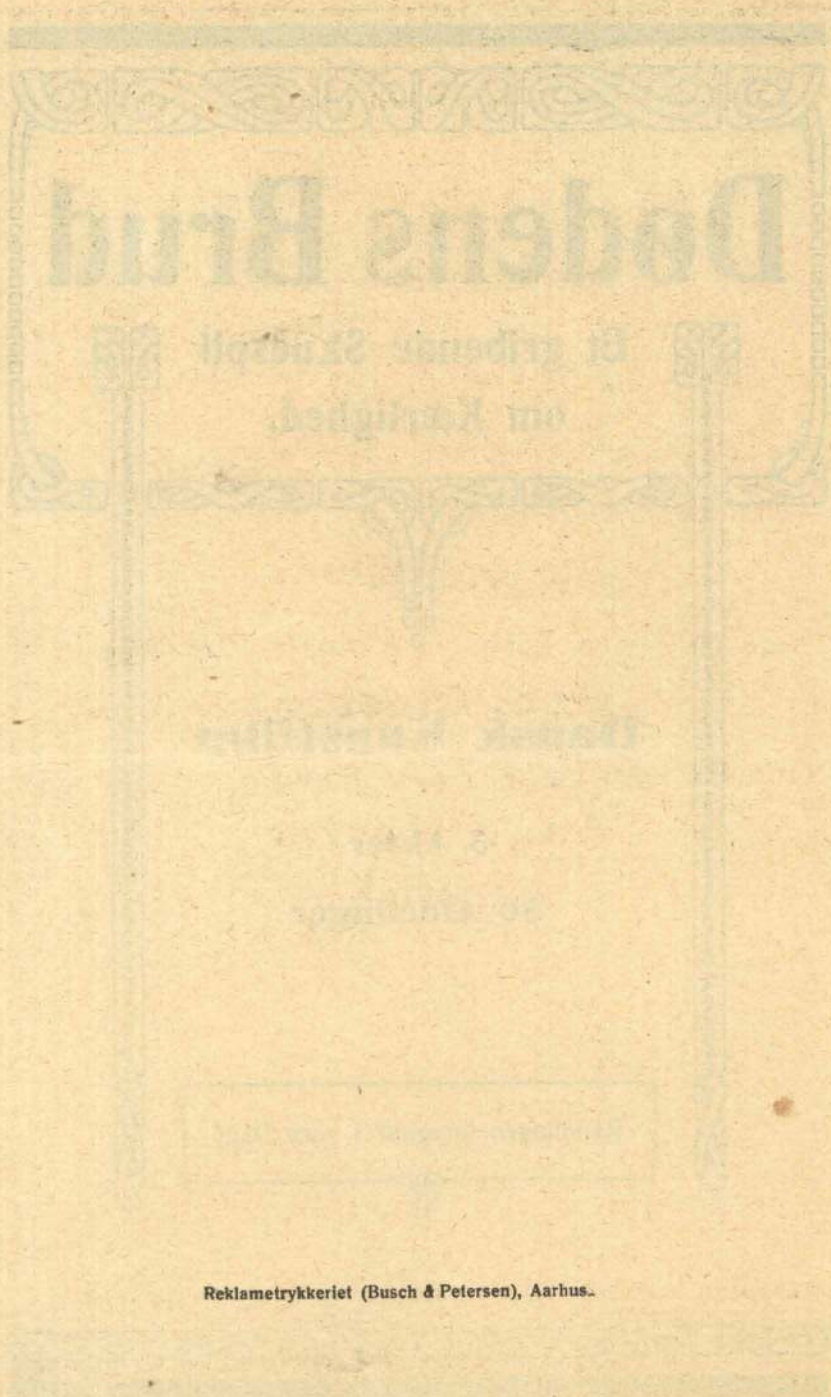
Dansk Kunstfilm

3 Akter

50 Afdelinger

Handlingen foregaar i vore Dage

Hovedpersonerne:

Etatsraadinde Beckert:

Augusta Blad

Aase, hendes Datter:

Agnete Blom

Tage Hennings, cand. juris, Aases Forlovede:

Rob. Dinesen

Otto Beckert, Læge, Aases Fætter:

Aage Hertel

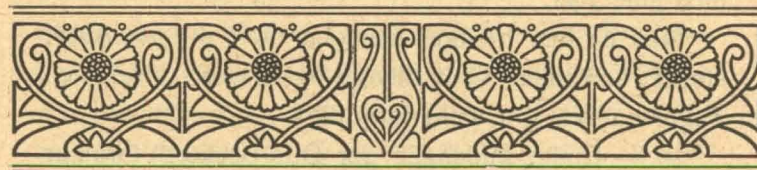

Afdelingerne.

1. Hos Etatsraadinde Beckert.
2. Fødselsdagsbarnet modtages.
3. Hvor er Aase?
4. En Overrumpling.
5. Unge Mennesker.
6. Hedt Blod.
7. En Rival.
8. Familiemiddagen.
9. Skuffet!
10. Mislykket Kurmageri.
11. En sidste Udvej.
12. Godnat!
13. Godt Følgeskab.
14. Naar Vinen gaar ind —
15. Mørkets Gærninger.
16. Længsel.
17. En natlig Visit.
18. Det fatale Nøgleknippe.
19. En Overraskelse.
20. Knækket.
21. De sidste Minder.
22. Moder og Datter.
23. Samvittighedsnag.
24. En kølig Modtagelse.
25. Opgøret.
26. Paa Langelinie.
27. Et Møde.
28. Den nye Forlovede.
29. Tunge Tider.
30. Dagens Nyt.
31. Aases Bryllup.
32. En forrykt Idé.
33. Kalaerne.
34. Der er et Bud!
35. Denne Haandskrift!
36. Hvad Kortet indeholdt.
37. Jeg maa derhen.
38. Mon hun kommer?
39. Det sidste Møde.
40. Tages sidste Bøn.
41. Den sidste Skaal.

42. Hvor er Bruden?
43. Aase mangler Mod.
44. Synet.
45. Hvad gaar der af Aase?
46. Sjælekval!
47. Ham tilhører jeg!
48. Dødens Brud.
49. Den skrækkelige Sandhed.
50. Tilgiv dem, Herre!

Dødens Brud.

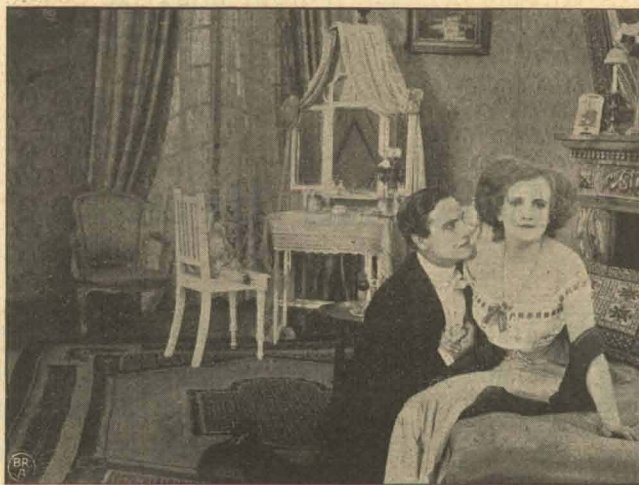
Etatsraadinde Beckert har for at glæde sin Datter Aase, der er hendes Et og Alt, besluttet at fejre sin tilkommende Svigersøn cand. jur. Tage Hennings's Fødselsdag ved en lille Familiemiddag, og hun har i den Anledning, foruden selve Fødselsdagsbarnet, inviteret Aases bedste Veninde, Helgá og Aases Fætter, Læge Otto Beckert, der i adskillige Aar har næret det stille Haab engang at komme til at kalde Aase med et endnu kærere og fortroligere Navn end: Kusine.

Tage, der brænder af Længsel efter sin lille Kæreste, er den første, der kommer, men da han ikke finder hende i Salonen, vil han overraske hende og lister sig ind i hendes Toiletværelse, hvor hun just er i Færd med at fuldende sin Paaklædning. Forfærdet kaster hun et Tørklæde over sine nøgne Skuldre og Arme, men Tage kan ikke modstaa Fristelsen; med feberglødende Kinder griber han hende i sine Arme

og bedækker hendes Ansigt, hendes Hals og Arme med sine Kys.

Men da han trænger mere og mere ind paa Aase, støder hun ham blidt tilbage og hvisker: „Nej, nej, Tage, nu skal Du være fornuftig“.

— — Under Middagen gør Otto Beckert Stormkur til sin smukke Kusine, men da han ser, at det paa denne Maade ikke lykkes ham at konkurrere sin

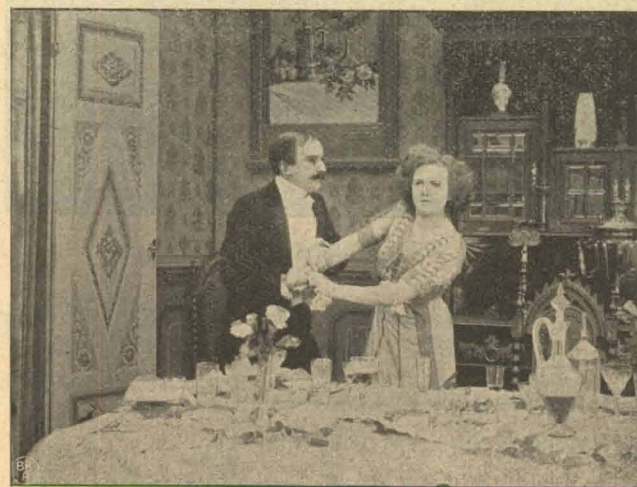

Glødende Elskov.

Medbejler ud, forsøger han ofte under Middagen at drikke ham fuld, for at han derfor kan latterliggøre ham overfor Aase, men selv om dette nu ikke lykkes ham ganske, er Tage dog, da han vandrer hjem sammen med Otto, ikke helt sikker paa Benene, og den lette Rus faar Blodet til at syde og banke i hans Aarer.

Udenfor Ottos Port skilles de to Herrer. Idet Otto vil gaa ind, antastes han af en letlevende Dame, men med et temmeligt ublidt Svar afviser han hende. —

Hjemme hos Fru Beckert ligger Aase i lykkelig Uvidenhed, og gennemlever Dagens og Aftenens Begivenheder. Med et lykkeligt Smil tænker hun paa, hvad Tage sagde til hende her i dette samme Værelse. Aa — havde hun ham dog bare her! Hvor skulde hun trykke ham ind til sig og gentage atter og atter de gamle og dog saa evig unge Ord: „Jeg elsker dig — jeg elsker dig!“

Fætterens Efterstræbelser.

Pludselig rejser hun sig. Hun har drømt, at der er tilstødt Tage en Ulykke, og for at forvise sig om, at det kun er en styg Drøm, tager hun sit Tøj og gaar hen til ham. Tilfældet vil, at han netop har glemt sine Nøgler i Entrédøren og derved lykkes det hende at komme ind i hans Lejlighed.

Stille som en Mus glider hun ind i hans Værelse. Hvilken Overraskelse!

Ja hvilken Overraskelse for den stakkels Aase, da hun hører en Damestemme inde fra Værelset ved

Gadens Pige.

Siden af, og finder en Boa paa Stolen foran hende.

Hun staar som bedøvet.

Hun kan, hun vil ikke tro det . . .

Boaen!

„Kender du den?“

Og dog, Boaen taler jo sit tydelige Sprog.

Instinktmæssig putter hun Boaen i sin Taske og sniger sig ud igen — hjem — knust — tilintetgjort. . .

* * *

Et Møde.

Men næste Dag giver Aase Tage Hennings hans Ring og hans Løfte tilbage.

Han er fri nu, og Aase er fri. . .

„Fri?“ Aah nej — aldrig følte hun sig i et mere trangt Fangenskab, knuget og kuert som hun er af Tusind tunge Tanker.

* * *

„Vil du følge mig i Døden?“

Et halvt Aar er gaaet hen.

Da møder Tage en Dag paa Strandpromenaden Aase og Otto med hinanden under Armen. Efter Brudet med Tage har Aase — nærmest for med et Viljeanspændelsens Ryk at vriste sig løs af Mindernes tyngende Aag — forlovet sig med Otto, og kort Tid efter ser Tage til sin Forfærdelse i en Avis, at Brylluppet samme Dag fejres i Yacht-Pavillonen.

Da slaar der pludselig en Idé ned i ham.

En forrykt, en fortvivlet Idé, det rene Galmandsværk, men — hvad har han at haabe mere?

Han bestiller en pragtfuld Buket Kalaer og knytter til disse Blomster et bønfoldende Brev.

„Har du, kære Aase, endnu noget at sige mig“ — saaledes skriver Tage til hende — „da kom til mig endnu i Dag. I Morgen er det for sent!“

Brev og Blomster lader han sende til Yacht-Pavillonen.

Farvel til Livet.

Det hele kommer bag paa Aase som en Bombe, men en indre Stemme siger hende, at hun maa gaa til ham, saaledes som han beder om. Kort efter staar hun i hans Stue — som Brud.

Tage tør ikke tro det, men da han mærker hendes bløde Arm om sin Hals, forstaar han, at de to hører sammen.

— — —

I Yacht-Pavillonen savner man imidlertid Bruden,

men hun er ingen Steder at finde. Endelig kommer hun, bleg og forstyrret, med Rædslen malet i hvert Træk. Hendes Moder og hendes Mand spørger hende ud, men hun slaar det hen.

Hun tør jo ikke fortælle, hvor hun har været, hun tør jo ikke sige, at Tage foreslog hende at følges med ham i Døden, og at han tømte det skæbnesvangre Glas, medens Modet svigtede hende i sidste Øjeblik.

Dødens Brud og Brudgom.

Aa Gud! Hvilket Liv at leve efter dette!

Fortvivlet ser hun sig om — ingen Trøst, ingen Redning noget Steds . . .

Nej, hun maa derhen igen til ham, hvis rette Brud hun er.

Otto, der ikke kan forstaa, hvad der gaar af hans Hustru, følger efter og kommer tidsnok til at se hende tømme det andet Glas.

Langsomt synker hun ned ved Tages Side, og Kind mod Kind sover de ind til Egne, hvor Intet mere kan adskille dem.

Stakkels Aase, hun døde som Brud — Dødens Brud —!

Filmens...
Kend...
kan...
Stykket...
Bund...

Filmen, saavel som dens Plakat og Program-Tekst
o. a. lignende Materiale ejes med absolut Eneret af

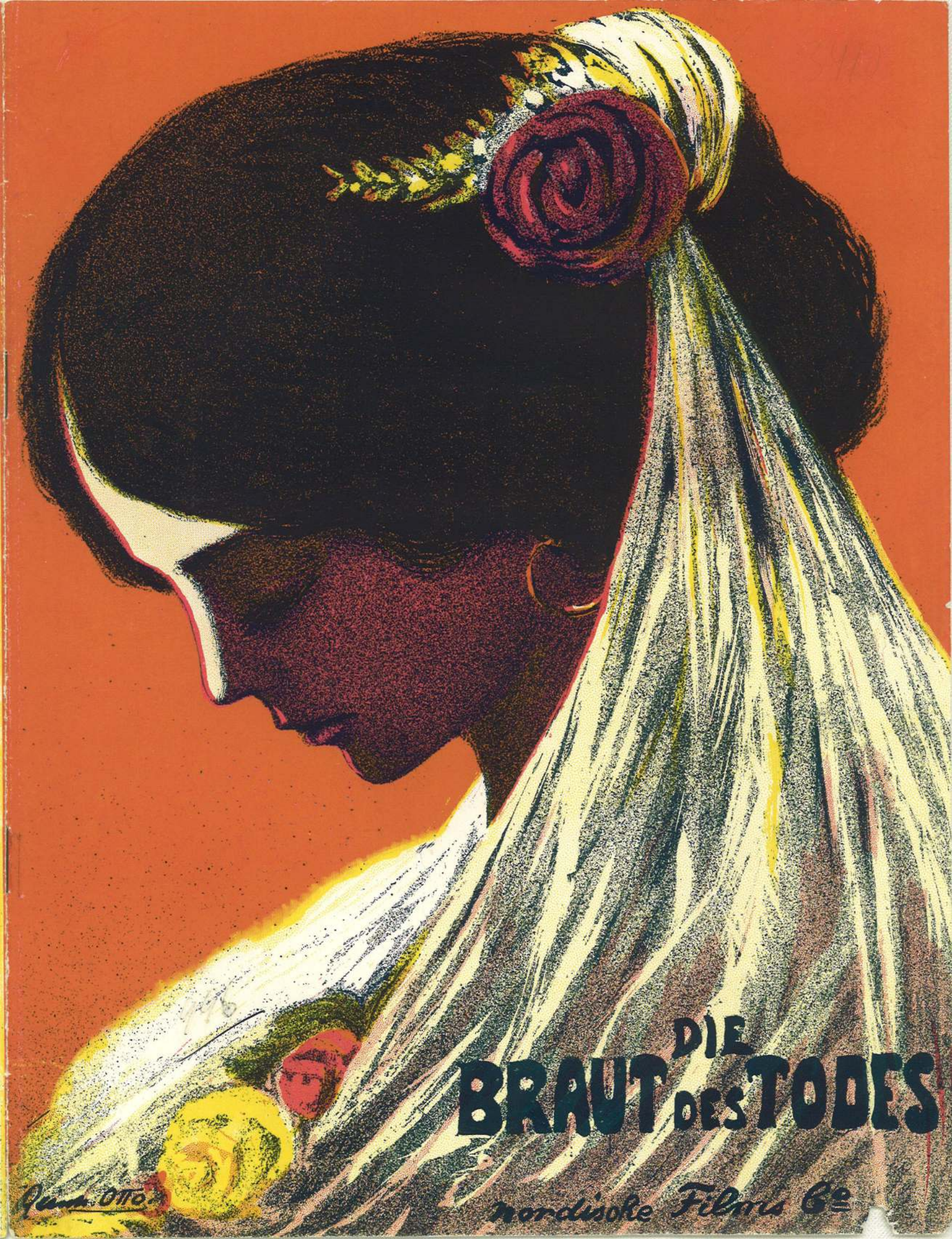
A/S Fotorama,
Aarhus - København - Kristiania.

Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstatningskræv blive gjort gældende mod Vedkommende.

DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

DØDENS BRUD

**PROGRAMMER
CREDITS MM.**

**DIE
BRAUT DES TODES**

Quem Otto

nordische Filme Co

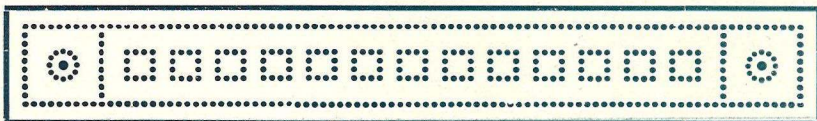

DIE BRAUT DES TODES

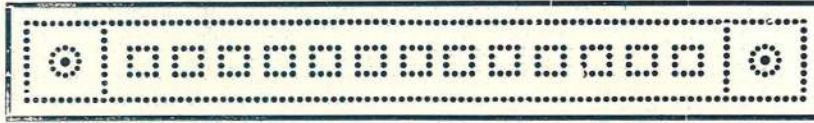
Die Etatsrätin Becker hat, um ihre Tochter Henny, ihr Ein und Alles zu erfreuen, beschlossen, den Geburtstag ihres zukünftigen Schwiegersohnes, des cand. jur. Bruno Hennings, mit einem kleinen Familiendiner zu feiern, und sie hat dazu nur Hennys beste Freundin, Helga, und Hennys Kusine, den Arzt Otto Beckert, eingeladen, der schon viele Jahre die stille Hoffnung hegt, in ein noch näheres Verwandschaftsverhältnis zu seinem Kusinehen zu treten.

Bruno, der schon eine brennende Sehnsucht nach seiner Liebsten hat, erscheint zuerst, und als er Henny nicht im Salon findet, will er sie überraschen und schleicht sich in ihr Zimmer, wo sie gerade im Begriff ist, ihre Toilette zu vollenden. Entsetzt wirft sie ein Tuch um ihre nackten Schultern und Arme; aber Bruno kann der Versuchung nicht widerstehen. Mit fiebergelühenden Wangen preßt er sie in seine Arme und bedeckt ihr Gesicht, ihren Hals und ihre Arme mit heißen Küssen. Als Henny von seiner Gewalttätigkeit berauscht, seine Liebkosungen erwidert, erdreistet er sich, eine Bitte zu äußern, die Henny das Blut in die Wangen jagt. Mit großen, glänzenden Augen sieht sie ihn an; aber plötzlich nimmt sie sich zusammen, und mit einem energischen Ruck stößt sie ihn von sich: Nein, nein, Bruno, wir müssen vernünftig sein! — — —

Während des Mittagsessens macht Otto Becker seiner schönen Kusine stürmisch den Hof, aber als er sieht, daß es ihm auf diese Weise nicht gelingt, glücklich mit seinem Rivalen

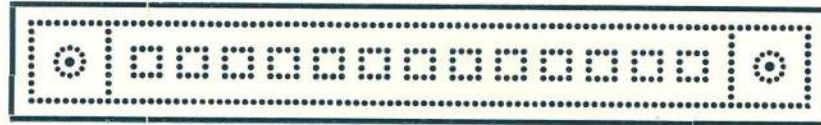

zu konkurrieren, versucht er nach Tisch, ihn zu betrinken und ihn so in Hennys Augen lächerlich zu machen. Und wenn auch dies ihm nicht völlig glückt, so hat er Bruno doch so weit gebracht, daß er auf dem Heimweg nicht ganz sicher auf den Beinen ist. Wankend geht er mit Otto bis zu dessen Tür. Nachdem sie hier Abschied von einander genommen haben, wird Otto von einer „Dame“ angehalten. Otto weist sie an Bruno; er sei jünger und für weibliche Reize empfänglicher. Die „Dame“ holt schleunigst Bruno ein, und ohne recht zu wissen, was er tut, läßt er sie ein, in seine Wohnung mitzukommen. — — —

Zu Hause bei Frau Beckert liegt inzwischen Henny in glücklicher Unwissenheit auf ihrem Divan und durchlebt im Geiste noch einmal die Ereignisse des verflossenen Tages. Mit glücklichem Lächeln denkt sie daran, was Bruno ihr hier in diesem Zimmer zuflüsterte. Ach, wenn sie ihn jetzt nur bei sich hätte! Wie wollte sie ihn an sich drücken und ihm aus innersten Herzen alles gewähren, um was er sie bat. Halb wie im Traume erhebt sie sich und geht zum Spiegel. Sie betrachtet ihre schöne Gestalt und reckt die nackten Arme wie liebkosend durch die Luft, als wollte sie Bruno umarmen. Ganz leise zieht sie Strümpfe und Schuhe an, steckt sich das Haar in einen Knoten auf und wirft sich einen Pelz um, und — eine Viertelstunde später steht sie mit einmal vor Brunos Tür. Himmel, was ist das? Die Schlüssel stecken ja darin: er hat ja vergessen, sie abzuziehen. Wie gut sich das trifft! Still wie ein Mäuschen schleicht sie in sein Zimmer. Welche

Überraschung! Ja, welche häßliche Überraschung für die arme Henny, als sie vom anstoßenden Zimmer eine Damenstimme hört und eine Boa vor sich auf dem Stuhle sieht. Wie betäubt steht sie da. Sie kann es ja nicht glauben. Und doch! Die Boa lügt nicht. Instinktmäßig steckt sie sie in ihre Handtasche und schleicht sich wieder hinaus, — nach Hause — niedergeschmettert — vernichtet.

Ein halbes Jahr darauf begegnet Bruno eines Tages Henny und Otto Arm in Arm auf der Strandpromenade. Nachdem sie mit Bruno gebrochen hat, hat sie sich aus Gram darüber mit Otto verlobt, und kurze Zeit danach sieht Bruno zu seinem Entsetzen in einer Zeitung, daß die Hochzeit am selben Tage im Yacht-Pavillon stattfinden soll. Da bekommt er plötzlich eine Idee! Eine verrückte, verzweifelte Idee, — der reine Wahnwitz! Aber was hat er noch zu hoffen? Er schreibt eine Karte, bestellt ein prachtvolles Buket Kalen und schickt beides nach dem Yacht-Pavillon. Die Gabe trifft Henny wie eine Bombe aus dem Hinterhalt; aber eine innere Stimme sagt ihr, sie müsse seine Bitte erfüllen und zu ihm gehen — und kurz darauf steht sie im Brautkleid in dessen Zimmer. Bruno traut seinen Augen nicht; aber als sie ihn mit weichen Armen umschlingt, fühlt er, daß sie beide zusammen gehören. Noch einmal bittet er sie, ihn zu erhören, und dieses Mal spricht Henny nicht von Vernunft.

Im Yacht-Pavillon vermißt man inzwischen die Braut, und nirgends ist sie zu finden. Endlich kommt sie bleich und verstört zurück. Schrecken malt sich in ihren Zügen. Ihre Mutter

und ihr Gatte fragen sie aus; aber sie gibt ausweichende Antworten. Sie wagt ja nicht zu erzählen, wo sie gewesen ist; sie wagt ja nicht zu sagen, daß Bruno ihr vorgeschlagen hat, mit ihm in den Tod zu gehen, daß er daß verhängnisvolle Glas leerte, während sie im letzten Augenblick der Todesmut verließ. Was für ein Leben wartet jetzt ihrer! Verzweifelt sieht sie sich um: Kein Trost — nirgends eine Rettung! Nein, sie muß wieder zurück zu ihm, dessen wahre Braut sie ist. Otto, der nicht begreift, was mit seiner jungen Frau vorgeht, folgt ihr und kommt gerade dazu, wie sie das zweite Glas leert. Langsam sinkt sie an Brunos Seite nieder, und Wange an Wange schlummert sie hinüber zu jenen Gefilden, wo nichts mehr sie trennen kann. Arme Henny! Sie starb als Braut, — als Braut des Todes!

Erscheinungstag: 27. April Zensiert Preis: Mk. 1120.—

1911

1911

1911

1911

1911

D Ø D E N S B R U D .

Personerne:

Etatsraadinde Beckert
Aase, hendes Datter
Tage Hennings, Aases Forlovede
Otto Beckert, Læge, Aases Fætter

Etatsraadinde Beckert har for at glæde sin Datter Aase, hendes Et og Alt, besluttet at fejre sin tilkommende Xsvigersøn, Cand. jur. Tage Hennings Fødselsdag ved en lille Familiemiddag, og hun har i den Anledning foruden selve Fødselsdagsbarnet kun inviteret Aases bedste Veninde, Helga og Aases Fætter, Læge Otto Beckert, der i adskillige Aar har næret det stille Haab engang at komme til at ombytte Føternavnet med et endnu kærere. Tage, der brænder af Længsel efter sin lille Kæreate, er den første, der kommer, men da han ikke finder hende i Salonen, vil han overraske hende og lister sig ind i hendes Toiletværelse, hvor hun just er ifærd med at fuldende sin Paaklædning. Forfærdet kaster hun et Tørklæde over sine nøgne Skuldre og Arme, men Tage kan ikke modstaa Fristelsen. Med febergldende Kinder griber han hende i sine Arme og bedækker hendes Ansigt, hendes Hals og Arme med sine Kys, og da Aase betaget af hans Voldsomhed gengælder hans Kærtegn, drister han sig til at komme frem med en Bøn, der jager Blodet op i Kinderne paa Aase. Hun ser paa ham med store, blanke Øjne, men pludselig tager hun sig sammen i et energisk Ryk, og støder ham lampeligt fra sig: Nej, nej Tage, nu skal vi være fornuftige! -- Under Middagen gør Otto Beckert Stormkur til sin smukke Kusine, men da han ser, at det paa denne Maade ikke lykkes ham at konkurrere sin Medbejler ud, forsøger han ofte under Middagen at drikke ham fuld, for at han derved kan latterliggøre ham overfor Aase, men selv om dette nu ikke lykkes ham ganske, er Tage dog, da han vandrer hjem sammen med Otto, ikke helt sikker paa Benene. Udenfor Ottos Port skilles de. Idet Otto har sagt Farvel til Tage, antastes han af en letlevende Dame, men Otto henviser hende til X Tage. Han er yngre og mere modtagelig. "Damen" indhenter skyndsomst Tage, og uden egentlig at tænke over, hvad han gør, inviterer Tage hende med op og se sin Lejlighed. -- Hjemme hos Fru Beckert ligger Aase ulykkelig Uvidenhed paa sin Divan og gennemlever Dagens og Aftenens Begivenheder. Med et lykkeligt Smil tænker hun paa, hvad Tage sagde til hende her i det samme Værelse. Aa-havde hun ham dog bare her! Hvor skulde hun trykke ham ind til sig og give ham af et fuldt Hjerte, alt det, han bad om. Og halvt som i Drømme har hun rejst sig og er gaaet hen til Spejlet, hvor hun monstrarer sin smukke Skikkelse, og løfter den nøgne Arm kærtegnende i Vejret, som favnede hun nogen. Ganske lydløst trækker hun Strømper og Sko paa, sætter Haaret op i en Knude, og kaster en Pels om sig, og et Kvarter efter vinder hun sig selv staaende udenfor Tages Dør. -- Himmel! Hvad er det? Nøglerne sidder jo i! Han har glemt at tage dem af! Hvilket lykkeligt Træf! Stille som en Mus glider hun ind i hans Værelse. Hvilken Overraskelse! -- Ja hvilken Overraskelse for den stakkels Aase, da hun hører en Damestemme inde fra Værelset ved Siden af og finder en Boa paa stolen foran hende. Hun staar som bedøvet. Hun kan ikke tro det! Og dog, Boan taler jo Sandhed! Instinktmæssig putter hun Boan i sin Taske og sniger sig ud igen- hjem- knust- tilintetgjort. --

Et halvt Aar efter møder Tage en Dag paa Strandpromenaden Aase og Otto med hinanden under Armen. Efter Brudet med Tage har Aase af Harne forlovet sig med Otto, og kort Tid efter ser Tage til sin Forførdelse i en Avis, at Brylluppet samme Dag fejres i Yacht-Pavillonen. Da slaar der pludselig en Idé ned i ham. En forrykt, en fortvivlet Idé, det rene Galmandsværk, men hvad har han at haabe mere. Han skriver et Kprt og bestiller en pragtfuld Buket Kalaer, og lader begge Dele sende ud til Yacht-Pavillonen. Det hele kommer bag paa : Aase som en Bombe, men en indre Stemme siger hende, at hun maa hen til ham, som han beder om, og kort efter staar hun i hans Stue - som Brud. Tage tør ikke tro det, men da han mærker hendes bløde Arm om sin Hals, forstaar han, at de to hører sammen. Endnu engang beder han hende om at tilhøre ham, og denne Gang taler Aase ikke om Fornuft. -- I Yacht-Pavillonen savner man imidlertid Bryden, men hun er ingen Steder at finde. Endelig kommer hun bleg og forstyrret med Rædslen malet i hjert Træk. Hendes Moder og hendes Mand spørger hende ud, men hun slaar det hen. Hun tør jo ikke fortælle, hvor hun har været, hun tør jo ikke sige, at Tage foreslog hende at følges med ham i Døden, og at han tømte det skæbnesvangre Glas, medens Modet svigtede hende i sidste Øjeblik. Aa Gud! Hvilket Liv at leve efter dette! Fortvivlet ser hun sig om - ingen Trøst, ingen Redning noget Steds - nej hun maa vænne igen til ham, hvis rette Brud hun er. Otto, der ikke kan forstaa, hvad der gaar af hans Hustru, følger : efter og kommer tidsnok til at se hende tømme det andet Glas. Langsomt synker hun ned ved Tages Side, og Kind mod Kind sover de ind til Egne, hvor Intet mere kan adskille dem. - Stakkels Aase, hun døde som Brud- Dødens Brud-!

- - - - 0 00 0 0 - - - - -

A/s **NORDISK**
FILMS-KOMPAGNI

KOPENHAGEN

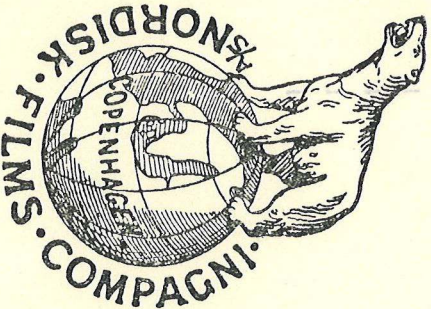
BERLIN. WIEN. LONDON. GENOVA.
NEW YORK. MOSCOW.

BERLIN S. W. 48.

FRIEDRICHSTRASSE 13.

Telegram-Adr. „Nordfilm“

Telephon Amt IV 10191.

Longueur: 925 mètres.

Jour de programme: 27 avril 1912.

LA FIANCEE DE LA MORT.

Pour faire plaisir à sa fille unique Lina qu'elle adore, la baronne de Becker a décidé de célébrer la fête de son futur gendre, le jeune avocat Armand Hermion, par un petit dîner de famille auquel elle n'a convié que la meilleure amie de sa fille, Mlle H., et son neveu le docteur Charles de Becker. Le jeune avocat qui arrive le premier est impatient de voir sa petite fiancée, et ne la trouvant pas au salon, il veut la surprendre, et se glisse sur la pointe des pieds dans sa chambre où elle est en train d'achever sa toilette. Surprise de la visite inopinée de son fiancé, elle jette en rougissant un châle sur ses épaules nues, mais Armand la prend dans ses bras et couvre de baisers ses joues, sa gorge et ses bras. Gagnée par la passion du jeune homme, elle ne se défend que vaguement de ses caresses, et un moment les deux jeunes amoureux faillent perdre la notion du temps et lieu et de leur propre dignité. C'est Lina qui reprend la première ses esprits. Elle repousse doucement son fiancé en le suppliant de se calmer et d'aller l'attendre au salon.

Pendant le dîner le cousin de Lina, le docteur de Becker, très épris d'elle lui aussi, et qui pendant longtemps a nourri l'espoir de l'épouser un jour, s'efforce de faire la concurrence au fiancé, mais voyant que toutes ses aimables attentions laissent absolument froide la jeune fille, il s'attaque à son rival qu'il se propose de griser pour le rendre ridicule aux yeux de Lina, et gagner ainsi le terrain. Il n'y réussit pas. Cependant le soir en rentrant il s'aperçoit qu'Armand n'a pourtant pas sa tête tout à fait à lui, et quand, peu après l'avoir quitté devant sa porte, il est accosté par une femme de moeurs légères, il l'envoie après Armand sous un prétexte quelconque. La fille ne tarde pas à rejoindre le pauvre Armand qui à moitié gris et sans trop réfléchir à ce qu'il fait, l'invite à monter avec lui dans son appartement.

Cependant Lina couchée sur son divan rêve à tout ce qui s'est passé dans la soirée - à l'arrivée inattendue de son fiancé dans sa chambre - à ses caresses brûlantes, et à cette pensée elle est saisie d'une étrange émotion, elle sent une langueur voluptueuse couler dans ses veines, et elle est prise d'un ardent désir de revoir son fiancé, de lui dire qu'elle est à lui toute entière, qu'elle est prête à tous les sacrifices. Machinalement comme dans un rêve elle se met devant la glace qui reflète l'image de son jeune corps souple, et elle lève ses bras nus comme pour embrasser quelqu'un. Et ce quelqu'un, il faut qu'elle le revoie, elle veut le revoir et à l'instant même. Sa raison s'égaré- sans se rendre compte de la monstruosité de sa conduite, elle remet quelques vêtements, arrange un peu sa coiffure, jette un manteau sur ses épaules et sort.

Un quart d'heure après, elle est devant la porte de son ami. Ciel! la clef est sur la serrure. Pourquoi? Il a dû oublier de la retirer. Quelle chance! Doucement elle se glisse dans le salon. Quelle surprise elle va préparer à son ami! Ah oui, quelle surprise pour la pauvre Lina. Elle entend un bruit de voix dans la chambre voisine, elle écoute - une voix de femme! Et qu'est-ce que c'est qui traîne là sur la chaise? Un tour de cou! La pauvre Lina reste là pétrifiée, anéantie. Machinalement elle prend le tour de cou, le met dans son sac, et retourne à la maison, la mort dans l'âme.

Six mois se sont écoulés, lorsqu'un jour Armand rencontre à la promenade son ancienne fiancée et le docteur de Becker bras dessus bras dessous. L'explication ne se fait pas attendre. Quelques jours après Armand apprend par un journal, que le jour même le mariage du docteur de Becker avec Lina va être célébré en l'Eglise de Notre Dame, et que le dîner de noces aura lieu dans un restaurant très connu. A cette nouvelle son cœur s'emplit d'amertume

et de désespoir. Subitement il conçoit une idée absurde, désespérée. Que peut-il espérer encore, pauvre fou qu'il est. Il achète un magnifique bouquet de fleurs qu'il envoie à la jeune mariée, accompagné d'un billet dans lequel il l'enjoint de venir chez lui le soir même, si elle pense encore à lui, si elle a encore un mot à lui dire, et il ajoute que demain ce sera trop tard. Ce bouquet, cette lettre cause une émotion très vive à Lina. Une voix intérieure lui dit qu'il faut faire ce qu'il lui demande, et peu après elle est chez lui - en mariée. Armand n'ose pas croire ses propres yeux, mais quand il sent autour de son cou ses bras si chers, il comprend qu'ils s'appartiennent elle et lui, et que cette fois-ci toutes les bornes vont s'écrouler devant l'immensité de leur amour.

Cependant au dîner de noces, on commence à s'inquiéter de l'absence prolongée de la mariée. Enfin elle revient, et dans quel état! Sa figure pâle et défaite exprime l'angoisse. Sa mère et son mari l'interrogent en vain, elle se refuse à toute explication. Elle n'ose pas dire où elle est allée tout à l'heure, et encore moins que son ami lui a proposé de l'accompagner à la mort, qu'il vient de vider le verre fatal, et qu'elle a voulu en faire de même, mais qu'au moment décisif le courage lui a manqué.

La pauvre femme se met à réfléchir à ce que va devenir l'existence après ce qui vient de se passer, elle en voit tout le vide, toute la désolation. Non, la vie lui paraît impossible maintenant. Elle retourne auprès de son ami agonisant, vide à son tour le verre fatal et s'affaisse à côté de celui dont elle se considère comme la vraie fiancée, juste au moment où son mari qui, redoutant un malheur, l'a suivie, entre dans l'appartement.

Pauvre Lina, elle mourut fiancée - fiancée de la Mort.

**A/s NORDISK
FILMS-KOMPAGNI**

KOPENHAGEN

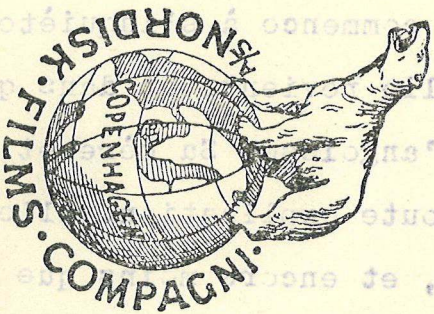
**BERLIN. WIEN. LONDON. GENOVA
NEW YORK. MOSCOU.**

BERLIN S. W. 48.

FRIEDRICHSTRASSE 13.

Telegram-Adr.: „Nordfilm“.

Telephon Amt IV 10191.

Die Braut des Todes.

Die Etatsrätin Becker hat, um ihre Tochter Aase, ihr Eins und Alles zu erfreuen, beschlossen, den Geburtstag ihres zukünftigen Schwiegersohnes, des cand. jur. Tage Hennings, mit einem kleinen Familiendiner zu feiern, und sie hat dazu nur Aases beste Freundin, Helga, und Aases Kusine, den Arzt Otto Beckert, eingeladen, der schon viele Jahre die stille Hoffnung hegt, in ein noch näheres Verwandtschaftsverhältnis zu seinem Kusinehen zu treten.

Tage, der schon eine brennende Sehnsucht nach seiner Liebsten hat, erscheint zuerst, und als er Aase nicht im Salon findet, will er sie überraschen und schleicht sich in ihr Zimmer, wo sie gerade im Begriff ist, ihre Toilette zu vollenden. Entsetzt wirft sie ein Tuch um ihre nackten Schultern und Arme; aber Tage kann der Versuchung nicht widerstehen. Mit fiebergelühenden Wangen presst er sie in seine Arme und bedeckt ihr Gesicht, ihren Hals und ihre Arme mit heissen Küssen. Als Aase von seiner Gewalttätigkeit berauscht, seine Liebkosungen erwidert, erdreistet er sich, eine Bitte zu äussern, die Aase das Blut in die Wangen jagt. Mit grossen, glänzenden Augen sieht sie ihn an; aber plötzlich nimmt sie sich zusammen, und mit einem energischen Ruck stösst sie ihn von sich: Nein, nein, Tage, wir müssen vernünftig sein! - - -

Während des Mittagessens macht Otto Becker seiner schönen Kusine stürmisch den Hof, aber als er sieht, dass es ihm auf diese Weise nicht gelingt, glücklich mit seinem Rivalen zu konkurrieren, versucht er nach Tisch, ihn zu betrinken und ihn so in Aases Augen lächerlich zu machen. Und wenn auch dies ihm nicht völlig glückt, so hat er Tage doch so weit gebracht, dass er auf dem Heimweg nicht ganz sicher auf den Beinen ist. Wankend geht er mit Otto bis zu dessen Tür. Nachdem sie hier Abschied von einander genommen haben, wird Otto von einer "Dame" angehalten. Otto weist sie an Tage; er sei junger und für weibliche Reize empfänglicher. Die "Dame" holt schleunigst Tage ein, und ohne recht zu wissen, was er tut, lädt er sie ein, in seine Wohnung mitzukommen. - - -

Zu Hause bei Frau Beckert liegt inzwischen Aase in glücklicher Unwissenheit auf ihrem Divan und durchlebt im Geiste noch einmal die Ereignisse des verflossenen Tages. Mit glücklichem Lächeln denkt sie daran, was Tage ihr hier in diesem Zimmer zuflüsterte. Ach, wenn sie ihn jetzt nur bei sich hätte! Wie wollte sie an sich drücken und ihm aus innerstem Herzen alles gewähren, um was er sie bat. Halb wie im Traume erhebt sie sich und geht zum Spiegel. Sie betrachtet ihre schöne Gestalt und reckt die nackten Arme wie liebkosend in die Luft, als wollte sie Tage umarmen. Ganz leise zieht sie Strümpfe und Schuhe an, steckt sich das Haar in einen Knoten auf und wirft sich einen Pelz um, und - eine Viertelstunde später steht sie mit einmal vor Tages Tür. Himmel, was ist das? Die Schlüssel stecken ja darin; er hat vergessen, sie abzuziehen. Wie gut sich das trifft! Still wie ein Mäuschen schleicht sie in sein Zimmer. Welche Überraschung! Ja, welche hässliche Überraschung für die arme Aase, als sie vom anstossenden Zimmer eine Damenstimme hört und eine Boa vor sich auf dem Stuhle sieht. Wie betäubt steht sie da. Sie kann es ja nicht glauben. Und doch! Die Boa lügt nicht. Instinktmässig steckt sie sie in ihre Handtasche und schleicht sich wieder hinaus, - nach Hause - niedergeschmettert - vernichtet.

Ein halbes Jahr darauf begegnet Tage eines Tages Aase und Otto Arm in Arm auf der Strandpromenade. Nachdem sie mit Tage gebrochen hat, hat sie sich aus Gram darüber mit Otto verlobt, und kurze Zeit danach sieht Tage zu seinem Entsetzen in einer Zeitung, dass die Hochzeit am selben Tage im Yacht-Pavillon stattfinden soll. Da bekommt er plötzlich eine Idee! Eine verrückte, verzweifelte Idee, - der reine Wahnwitz! Aber was hat er noch zu hoffen? Er schreibt eine Karte, bestellt ein prachtvolles Buket Kalen und schickt beides nach dem Yacht-Pavillon. Die Gabe trifft Aase wie eine Bombe auf

dem Hinterhalt; aber eine innere Stimme sagt ihr, sie müsse seine Bitte erfüllen und zu ihm gehen, - und kurz darauf steht sie im Brautkleid in seinem Zimmer. Tage traut seinen Augen nicht; aber als sie ihn mit weichen Armen umschlingt, fühlt er, dass sie beide zusammen gehören. Noch einmal bittet er sie, ihn zu erhören, und dieses Mal spricht Aase nicht von Vernunft.

Im Yacht-Pavillon vermisst man inzwischen die Braut, und nirgends ist sie zu finden. Endlich kommt sie bleich und verstört zurück. Schrecken malt sich in ihren Zügen. Ihre Mutter und ihr Gatte fragen sie aus; sie aber gibt ausweichende Antworten. Sie wagt ja nicht zu erzählen, wo sie gewesen ist; sie wagt ja nicht zu sagen, dass Tage ihr vorgeschlagen hat, mit ihm in den Tod zu gehen, dass er das verhängnisvolle Glas leerte, während sie im letzten Augenblick der Todesmut verliess. Was für ein Leben wartet jetzt ihrer! Verzweifelt sieht sie sich um; - kein Trost - nirgends eine Rettung! Nein, sie muss wieder zurück zu ihm, dessen wahre Braut sie ist. Otto, der nicht begreift, was mit seiner jungen Frau vorgeht, folgt ihr und kommt gerade dazu, wie sie das zweite Glas leert. Langsam sinkt sie an Tages Seite nieder, und Wange an Wange schlummern sie hinüber zu jenen Gefilden, wo nichts mehr sie trennen kann. Arme Aase! Sie starb als Braut, - als Braut des Todes!

A/s **NORDISK
FILMS - KOMPAGNI**
KOPENHAGEN

BERLIN. WIEN. LONDON. GENOVA.
NEW YORK. MOSCOU.

BERLIN S. W. 48.

FRIEDRICHSTRASSE 13.

Telegram-Adr.: „Nordfilm“.

Telephon Amt IV 10191.

